

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 266/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., so sídlom K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Daňového úradu K. a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 S 75/2007-36 zo 4. marca 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2009 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M., so sídlom K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Daňového úradu K. a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 S 75/2007-36 zo 4. marca 2009 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorou sťažovateľ navrhol vydať nález tohto znenia:

„Právo sťažovateľa na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 S 75/2007 zo dňa 4. 3. 2009 a postupom Daňového úradu K. porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 S 75/2007 zo dňa 4. 3. 2009 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach aj Daňovému úradu K. pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Daňový úrad K. a Krajský súd v Košiciach sú povinní nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

Z podanej ústavnej sťažnosti, jej príloh a pripojeného spisu krajského súdu sp. zn. 7 S 75/2007 vyplynulo, že sťažovateľ 20. až 22. decembra 2006 doručil ako daňový subjekt 24 podaní (ďalej len „podania sťažovateľa z decembra 2006“) správcovi dane, ktorým bol vtedy Daňový úrad K., okrem iného i podanie označené ako „*Návrh na začatie konania splnenia (resp. nesplnenia) procesných podmienok nezákonne začatého daňového konania, ktorému predchádzalo nezákonné ukončenie daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie december 2000 o otázke spôsobilosti byť daňovým subjektom (platiteľom DPH) a zároveň účastníkom konania*“, ktoré bolo doručené Daňovému úradu K. 20. decembra 2006 (ďalej len „preskúmané podanie“). Dňa 28. februára 2007 bolo sťažovateľovi doručené oznámenie Daňového úradu K. č. 709/230/6651/07/ZIM z 19. februára 2007, ktorým mu Daňový úrad K. oznámil, že o jeho podaniach vrátane preskúmaného podania nebolo možné rozhodnúť v zákonnej lehote z dôvodu, že sťažovateľ doručil Daňovému úradu K. žiadosť o vylúčenie zamestnanca – riaditeľa Daňového úradu K., a zamestnankyne poverenej zastupovaním riaditeľa Daňového úradu K. z daňového konania, v dôsledku čoho, keďže dosiaľ nebolo rozhodnuté o vylúčení týchto zamestnancov, požiadal Daňový úrad K. nadriadený orgán o predĺženie 60-dňovej lehoty na rozhodnutie. Sťažovateľ podal proti tomuto postupu Daňového úradu K. námietku z 5. marca 2007, v ktorej poukázal najmä na to, že týmto postupom dochádza k priet'ahom v daňovom konaní a nerešpektovaniu zákonných lehôt pre rozhodnutie a k jeho šikanovaniu namiesto toho, aby bolo o jeho podaniach bezodkladne rozhodnuté, ako aj sťažnosť na nesprávny a nezákonný

postup zamestnancov správcu dane, ktorú doručil Daňovému úradu K. 7. marca 2007. Daňový úrad K. predložil tieto podania sťažovateľa na rozhodnutie nadriadenému orgánu.

Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) č. VI/230/64/697/2007 z 28. februára 2007 na návrh Daňového úradu K. delegovalo miestnu príslušnosť na správu daní daňového subjektu (sťažovateľa) z Daňového úradu K. na Daňový úrad K. od nasledujúceho dňa po doručení tohto rozhodnutia.

Daňový úrad K. doručil 19. marca 2007 sťažovateľovi prípis č. 709/320/9847/2007 z 13. marca 2007, v ktorom ho informoval, že dôvody jeho sťažnosti boli preverované daňovým riaditeľstvom a spôsobilosťou súdneho exekútora byť daňovým subjektom platiteľom dane z pridanej hodnoty sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5 Sž-o-KS 79/2005 a sp. zn. 4 Sž-o-KS 86/2005, pričom dôvody uvedené v sťažnosti sťažovateľa boli súčasťou procesu predchádzajúceho vyrubovaciemu konaniu, ktorý je v súčasnej dobe predmetom konania odvolacieho, a preto o zákonnosti postupu správcu dane rozhodne odvolací orgán v osobitnom konaní. V rovnaký deň doručil Daňový úrad K. sťažovateľovi ďalších 16 prípisov týkajúcich sa ďalších jeho podaní z decembra 2006.

Sťažovateľ doručil Daňovému úradu K. 19. marca 2007 žiadosť, ktorou žiadal rozhodnúť o jeho podaniach z decembra 2006. Sťažovateľovi bolo doručené 27. júna 2007 oznámenie o vybavení jeho sťažnosti daňovým riaditeľstvom č. I/132/1951-45197/07/Str. zo 6. júna 2007, v ktorej bolo konštatované, že je neopodstatnená, pretože Daňový úrad K. včas požiadal nadriadený orgán o predĺženie lehoty. Daňový úrad K. prípisom zo 17. apríla 2007 č. 695/321/31918/2007Šal k žiadosti sťažovateľa o vydanie rozhodnutí o jeho podaniach z decembra 2006 oznámil sťažovateľovi, že správca dane nie je povinný o týchto žiadostiach vydať rozhodnutie, zvlášť v prípade, ak sa podania daňového subjektu z hľadiska ich obsahu dotýkajú vecí, ktoré sú predmetom rozhodovania v odvolacom konaní proti rozhodnutiu správcu dane – v tomto prípade platobným výmerom, a preto z tohto dôvodu správne odpovedal Daňový úrad K. sťažovateľovi listom, že kontrola, ako aj vyrubovacie konania boli ukončené a v súčasnosti prebieha odvolacie konanie. Prípisom č. I/132/7437-43789/07/Fre z 28. mája 2007 vrátilo daňové riaditeľstvo podanie sťažovateľa označené ako sťažnosť zo 17. apríla 2007 s poukazom na to, že nejde o sťažnosť v zmysle zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov. O námietke

sťažovateľa doručenej daňovému riaditeľstvu 30. apríla 2007 proti postupu námestníka daňového riaditeľstva pri rozhodovaní o námietke proti postupu riaditeľa Daňového úradu K. rozhodlo daňové riaditeľstvo rozhodnutím č. I/223/3969-43993/2007/991545-r z 1. júna 2007 tak, že jej nevyhovelo. Rovnako ako neopodstatnené vyhodnotilo daňové riaditeľstvo aj sťažnosti sťažovateľa doručené 12. marca 2007 a 22. marca 2007 z dôvodu, že postup daňových úradov bol zákonný (rozhodnutia daňového riaditeľstva č. I/132/5172-41745/07/Fabi a č. I/132/1951-45197/07/Str.), najmä nebolo zistené porušenie zákonných lehôt v súvislosti s predĺžením lehoty na vybavenie podaní sťažovateľa z decembra 2006.

Keďže sťažovateľ bol naďalej presvedčený, že Daňový úrad K. je v daňových konaniach, ktoré sa začali podaniami sťažovateľa z decembra 2006, nečinný a odmieta vydať rozhodnutia, doručil s takýmto odôvodnením krajskému súdu žalobu o nečinnosti, ktorou sa domáhal proti Daňovému úradu K. vydania uznesenia, ktorým krajský súd uloží Daňovému úradu K. vo veciach jednotlivých jeho podaní z decembra 2006 o týchto jeho podaniach rozhodnúť v lehote dvoch mesiacov odo dňa doručenia uznesenia krajského súdu. Sťažovateľ poukázal na to, že sú splnené všetky podmienky pre rozhodnutie krajského súdu podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), v zmysle ktorého každá fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

Krajský súd po oboznámení sa s petitom žaloby, ktorý bol pôvodne formulovaný sťažovateľom tak, že žiadal vydať uznesenie obsahujúce samostatné výroky o uložení povinnosti Daňovému úradu K. rozhodnúť o jednotlivých podaniach sťažovateľa z decembra 2006, vylúčil jednotlivé petity žaloby na samostatné konania s tým, že vyzval sťažovateľa výzvou z 21. januára 2009, aby presne uviedol, čoho sa domáha v konaní vedenom pod sp. zn. 7 S 75/2007. Sťažovateľ v odpovedi z 12. februára 2009 na túto výzvu krajského súdu uviedol, že po rozčlenení žaloby podľa jednotlivých petítov na osobitné konania je konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 7 S 75/07 *«konaním proti nečinnosti správneho orgánu vo veci „Návrhu na začatie konania splnenia (resp. nesplnenia) procesných podmienok nezákonne začatého daňového konania, ktorému predchádzalo nezákonné ukončenie daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie december 2000 o otázke*

spôsobilosti byť daňovým subjektom (platiteľom DPH) a zároveň účastníkom konania“, na ktorý reagoval Daňový úrad K. listom sp. zn. 709/320/9847/2007 zo dňa 13. 3. 2007». Sťažovateľ v podaní doručenom krajskému súdu 23. júna 2008 na výzvu krajského súdu uviedol, že v konaní pred krajským súdom si neuplatňuje námietku zaujatosti voči sudcovi, súhlasí s tým, aby krajský súd rozhodol o žalobe bez pojednávania a vyčíslil si náhradu trov konania.

Krajský súd o návrhu sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. 7 S 75/2007-36 zo 4. marca 2009 tak, že návrh sťažovateľa zamietol a sťažovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal. Toto rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 1. apríla 2009.

Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Daňového úradu K. sťažovateľ uviedol, že k tomu porušeniu došlo z dôvodu, že pôvodný správca dane o jeho podaniach z decembra 2006 nevydal rozhodnutie, hoci pôvodne sám predpokladal vydanie rozhodnutí, keď žiadal o predĺženie lehoty na vydanie rozhodnutia [§ 30a zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov)] a až neskôr správca dane i jeho nadriadený orgán začali používať namiesto pojmu „*lehota na vydanie rozhodnutia*“ pojem „*lehota na vybavenie podnetu*“. Postup správcu dane a jeho nadriadeného orgánu je tak charakteristický snahou neposkytnúť sťažovateľovi ochranu vo forme vydania rozhodnutia o jeho podaniach z decembra 2006 a je zmätočný.

Svoje tvrdenie o porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 7 S 75/2007-36 zo 4. marca 2009 odôvodnil sťažovateľ tým, že nesúhlasí s názorom krajského súdu vysloveným v jeho rozhodnutí, podľa ktorého začatie konania podľa § 20 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov je podmienené kvalifikovaným podnetom, ktorý je schopný vyvolať účinky začatia daňového konania. Ak podľa § 20 zákona o správe daní a poplatkov je konanie začaté dňom, keď sa podanie daňového subjektu doručilo orgánu príslušnému vo veci konať, potom nejde len o podanie daňové, ktoré je osobitne označené v zákone o správe daní a poplatkov, ale o akékoľvek podanie v daňových veciach (§ 20 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov). Správca dane je povinný zákonom predpísaným spôsobom vybaviť aj

také podanie, ktoré nie je špecifikované v zákone o správe daní a poplatkov, ak je z neho zrejmé, kto ho podáva, čoho sa týka a čo sa navrhuje. Zo zákona o správe daní a poplatkov nevyplýva možnosť správcu dane vybrať si, akým spôsobom ktoré podanie daňového subjektu vybaví. Správca dane je pritom povinný rešpektovať zásadu podľa čl. 2 ods. 2 ústavy a je povinný konať len na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Spôsob vybavenia podaní sťažovateľa ustanovil zákon o správe daní a poplatkov, daňové konanie sa začalo doručením podaní sťažovateľa správcovi dane a jediným spôsobom, ako sa mohlo skončiť, je vydanie rozhodnutia, ktoré sťažovateľovi dosiaľ doručené nebolo. Za tejto situácie mal krajský súd sťažovateľovi ochranu poskytnúť a prikázať správcovi dane, aby o jeho podaniach vydal v určenej lehote rozhodnutie. Neposkytnutím takejto ochrany sa krajský súd stal zodpovedným za porušovanie práva sťažovateľa.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podstatou sťažnosti sťažovateľa na porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy vo vzťahu k postupu Daňového úradu K. je tvrdenie sťažovateľa, že Daňový úrad K. je vo veci jeho podaní z decembra 2006 nečinný, pretože dosiaľ o nich nevydal rozhodnutie, pričom iba vydanie rozhodnutia je podľa názoru sťažovateľa jediným možným spôsobom vybavenia týchto jeho podaní, a do času, kým o nich nebude vydané rozhodnutie, nemožno postup Daňového úradu K. posudzovať inak ako postup, ktorý porušuje základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu. Iba vydaním rozhodnutia o podaniach sťažovateľa by Daňový úrad K. podľa názoru sťažovateľa prerokoval vec zákonom ustanoveným spôsobom.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Týmto zákonným postupom sa zabezpečuje ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Toto právo zahŕňa aj právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorá sa domáha, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť v lehote, ktorú zároveň určí. Orgán verejnej správy nekoná spôsobom určeným príslušným

právnym predpisom najmä tým, že je v konaní nečinný a uvedenou nečinnosťou je fyzická alebo právnická osoba ukrátená na svojich právach (III. ÚS 17/05).

Proti nečinnosti orgánu verejnej správy, a takým je v danom prípade aj Daňový úrad K., sa sťažovateľ mohol brániť v správnom súdnictve. Ako je zrejmé z jeho sťažnosti, túto zákonom predpokladanú možnosť využil a v žalobe doručenej krajskému súdu 8. augusta 2007 sa domáhal rozhodnutia krajského súdu o uložení povinnosti Daňovému úradu K. rozhodnúť o jednotlivých jeho podaniach z decembra 2006 vrátane preskúmaného podania.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Keďže o ochrane práv sťažovateľa mal právomoc rozhodovať krajský súd a na základe žaloby sťažovateľa sa krajský súd vecou i zaoberal, je zrejmé, že ochrany základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta zo strany Daňového úradu K., sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musel sťažnosť v jej časti smerujúcej proti postupu Daňového úradu K. ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

Podstatou sťažnosti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 7 S 75/2007-36 zo 4. marca 2009 je jeho nesúhlas s týmto rozhodnutím odôvodnený tým, že sťažovateľ považuje názor krajského súdu vyslovený v jeho rozhodnutí

za nesprávny, čo znamená, že ak krajský súd neprikázal správcovi dane, aby o podaniach sťažovateľa vydal v určenej lehote rozhodnutie, stal sa krajský súd zodpovedným za porušovanie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 7 S 75/2007-36 zo 4. marca 2009 uviedol:

„Správny súd na základe návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáha preskúmania nečinnosti orgánu verejnej správy, preskúma zákonnosť postupu správneho orgánu, t. j. skúma, či jeho činnosť, ktorou realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými zákonmi, je alebo nie je v súlade s týmito zákonmi. Pri preskúmaní zákonnosti činnosti správneho orgánu súd skúma, či správny orgán vykonal zákonom predpísané úkony, alebo ich opomenul, resp. odmietol vykonať, prípadne, či nevykonal chybný úkon.

Predpokladom úspešnosti takéhoto návrhu je, aby vykonanie úkonov v správnom konaní, ktorých sa dožaduje navrhovateľ, určili príslušné procesné, ale aj hmotnoprávne normy.

Z obsahu prejednávanej veci súd mal za preukázané, že takmer vo všetkých podaniach navrhovateľa došlo tak k procesným ako aj hmotnoprávnym námietkám, o ktorých správca dane priebežne vydával rozhodnutia a ktoré boli súčasne aj predmetom prieskumu na odvolacom súde, napr. rozhodnutia 6 S 79/2007, 6 S 85/2007, 6 S 86/2007, 6 S 87/2007, 6 S 88/2007, 6 S 89/2007, 6 S 91/2007, 6 S 92/2007, 6 S 93/2007, 7 S 71/2007 a i.

Daňové kontroly boli u daňového subjektu - navrhovateľa ukončené 31. 10. 2006. Platobné výmery, ktoré boli vydané po ukončení daňovej kontroly o určení dane, boli tiež predmetom odvolacieho konania na NS SR.

Spôsobilosťou exekútora byť daňovým subjektom, platiteľom DPH sa zaoberal NS SR, ktorý v rozsudku č. sp. 5 Sžo KS 79/2005 a sp. zn. 4 Sžo KS 86/2005 vyslovil názor, že činnosť exekútora nie je oslobodená od DPH. Dôvod zastavenia konania podľa ust. § 25 zák. č. 511/1992 Zb. v znení nesk. predpisov daný nebol, lebo uvedené ustanovenie z tých dôvodov, ktoré namietal navrhovateľ počas výkonu daňovej kontroly, zastavenie daňového konania nepripúšťa (najmä ust. §25 ods.1 písm. c/ cit. zákona).

Vzhľadom na vyššie uvedené, navrhovateľ v návrhu na konanie proti nečinnosti odporcu ničím nepreukázal, že by odporca na základe ním navrhovaných podnetov

(sťažností, opravných prostriedkov, námietok a i.) bol v konaní nečinný, v podstatných častiach namietaných právnych skutočností už bolo doposiaľ právoplatne rozhodnuté.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodnutí riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti, svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu považuje ústavný súd za dostatočné a presvedčivé, ktoré dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky relevantné otázky, ktoré namietal sťažovateľ vo svojej žalobe. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by bolo svojvoľné a arbitrárne.

Sťažnosť je preto v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto musela byť ústavným súdom aj v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu krajským súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2009